

една грамота на Тогавашии Охридскіи архієпископъ (патріархъ), съ която потвърдява негова-та властъ, като избройва митрополити-тѣ и епископи-тѣ, които се намѣр-вѣтъ подъ него ⁴⁾. За жалость голѣма този драгоцѣ-ненъ за насъ паметникъ не е издаденъ цѣлъ и се пре-късва на едно най любопытно мѣсто, а именно при из-бройване-то на Митрополитски-тѣ и епископски тро-нове, които тогава сѣ были *оставени* подъ Българскіи патріархъ. — Казваме оставени, защото нѣма съмнѣ-ніе, че нѣкои негови епархїи тогава сѣ были подсебени отъ Константинополска-та патріаршія. — Тѣй на при-мѣръ Митрополити-тѣ Ларискіи (въ Тессалїя) и Дирра-хійскіи (Дураццо, Драчъ на Адриатическо-то море), които въ царуваніе-то на Самуила сѣ зависѣли такожде отъ Българскіи патріархъ, въ XI вѣкъ сѣ споменувѣтъ като зависими отъ Константинополскіи. — Но и при това ума-леніе на Охридска-та патріаршія, неина-та областъ е останѣла пакъ доста обширна, както свидѣтелствувѣтъ нѣкои писатели. — Архимандритъ Нилъ Доксопатрійски, който е писалъ около 1043 г., т. е 25 години слѣдъ растурианіе-то на Българско-то царство, свидѣтелствова, че на негово време Българска-та патріаршія е имала подъ себе по-вѣче отъ 30 епископски тронове. — „Българска-та църква, пише той, и слѣдъ покореніе-то „на Българе-тѣ отъ Императоръ-тѣ Василя, уварди „свои-тѣ правдини, и не се подчини на Константинопол-ска-та. И поради това макаръ Българія и да получава „отъ Императоръ-тѣ свои-тѣ Архієпископи нѣ тѣ се по-„свещаваѣтъ отъ (сѣборъ-тѣ на) неини-тѣ епископи и „наричѣтъ се архієпископи, защото сѣ самовластни. —

⁴⁾ Тя е издадена въ 5-тии томъ на *Σύστασις τῶν καὶνῶν ἐν Ἀθίναις* 1855 г.